

γυναίκες για ένα ζωάκι που χάθηκε στην μακρινή Ελλάδα. Απαρηγόρητη η Μαρία όλη νύχτα είχε επιάλτες. Έβλεπε το γατάκι της νεκρό, να χάνει την τελευταία του πνοή ανάμεσα στο στόμα του σκύλου και να μην καταλαβαίνει τι συμβαίνει, αφού μέχρι τότε το ήθελε.

Γεμάτο απορία φεύγει η ανασεμιά του.

Το πρωί η μελαγχολία της σκέπαζε το πρόσωπο. Έπινε το καφέ της στο σκαλάκι κλαίγοντας βουβά. Να μην ταραξεί και τους ανθρώπους που δεν έφταιγαν να την βλέπουν έτσι. Το κατάλαβε η Γιώτα και την ρωτά «Είδες στο κρεβάτι σου;»

« Τι έγινε;»

« Να δεις σου λέω».

Αφήνει το φλιτζανάκι στο περβάζι και πάει ως εκεί. Η Σάσκια η γάτα τους με τα πελώρια γαλανά μάτια την κοιτούσε θρονιασμένη στο στρώμα. Ήταν μία εβδομάδα στο Σίνδεϊ και δεν είχε ανέβει. Λες και κατάλαβε τον πόνο της.

Λες και η γατίτσα της, η Μούσα της την έστειλε να την παρηγορήσει.

«Καλώς τη μου σε αγαπώ πολύ. Κάθισε μαζί μου. Μην φεύγεις σε αγαπώ».

Κοιμήθηκαν όλο το μεσημέρι μαζί. Νόμιζε πως ήταν η Μούσα της.

Μία παρουσία δίπλα της επαναφέρει στο παρόν. Ο μαύρος σκύλος περνάει από μπροστά της διστακτικά.

Έχει την ουρά στα σκέλια πότε –πότε σηκώνει το κεφάλι, την κοιτά με τα τεράστια μάτια του γεμάτα ανασφάλεια, μυρίζει τον αέρα να διαισθανθεί την διάθεση της. Αλληλοκοιτάζονται.

«Τι φταις και εσύ. Έχασες την κυρά σου και αυτό ήθελε παιχνίδι».

«Δεν έφταιγα κυρία σε είχα επιθυμήσει. Μού έλλειπες και απλά του είπα να πάει πιο εκεί.

Δεν ήθελα να το σκοτώσω. Γιατί ήξερα πόσο θα σε στεναχωρούσα. Μα και αυτό είναι τόσο αδύναμο. Κάνε πιο εκεί του είπα και το πέταξα πιο πέρα. Και αυτό έμεινε ακούνητο. Δεν ήξερα πόση δύναμη είχα. Τι να κάνω τώρα; Θέλω να με αγαπάς.

Να είμαστε όπως πρώτα. Να με χαϊδεύεις. Συγχώρα με».

Η Μαρία άπλωσε το χέρι της. Ο σκύλος έπεσε στα πόδια της και περίμενε. Αν του χάιδευε την κοιλιά θα σήμαινε ανακωχή. Ανακωχή ναι. Κατανόηση ναι. Όχι όμως λησμονιά.

«Γιαγιά γιαγιά» η μικρή γοργονίτσα της κόρης της παρουσιάστηκε στον κήπο καταχαρούμενη. Έτρεχε στην αγκαλιά της.

«Δεν σας άκουσα».

« Ήσουν απασχολημένη με τον Σίλα» είπε η Ειρήνη.

« Τον χάιδεψα μετά από καιρό. Είπα βαριά κουβέντα όταν ήμουν στην Αυστραλία. Πως τον μισώ. Μα η καρδιά μου δεν γνωρίζει αυτό το συναίσθημα. Πάνω στον θυμό μου το είπα. Και τι φταίει και αυτό. Άντε να βάλεις μυαλό στα ζώα. ΕΕεε π! Εσύ τι κάνεις; Δεν είπαμε προσέχουμε; Γιατί βάζεις το κεράκι σου στο στόμα του σκύλου;»

«Θέλει να με γλύψει γιαγιά».

« Μπορεί να θέλει, αλλά δεν καταλαβαίνει την δύναμή του και μπορεί να σου κλείσει άθελά του τα δαχτυλάκια σου στο στόμα του».

« Όχι γιαγιά είναι καλό».

« Δεν είπα το αντίθετο και ξέρεις πόσο αγαπώ το σκυλάκι μας. Έλα κάτσε εδώ κοντά μου να

σου πω μια ιστορία. Μια φορά και ένα καιρό σε ένα κήπο ζούσαν αρμονικά πολλά ζώα. Ένας σκύλος, μία γάτα με τα μωρά της, ένα παπί, μία χελώνα, πολλά πουλιά και κουνέλια. Ο σκύλος όταν έριχνε χιόνι παραχωρούσε το σπίτι του στις γάτες και αυτός φύλακας απέξω να κοιμάται μέσα στο χιόνι».

«Είναι γιαγιά ο μαύρος σκυλάκος μας;»

« Όχι. Είναι το προηγούμενο σκυλί μας όταν ήταν η μανούλα σου σαν εσένα».

«Ο Ητή μου» αναφώνησε η κόρη με νοσταλγία.

Στραβομουτσούνιασε η μικρούλα.

«Θέλεις να ακούσεις και την συνέχεια; Αυτόν τον σκύλο τον αγαπούσαν όλα τα ζώα στον κήπο. Ακόμα και το παπί έπαιζε μαζί του. Έβαζε στο ράμφος του το αυτί του και εκείνο πάνω στο πεζούλι ο σκύλος κάτω, πήγαιναν βόλτες πέρα δώθε. Μετά ένα γατάκι ήθελε να ανέβει στην πλάτη του και να κάνει σάλτους, πάλι το άφηνε γιατί ήταν υπομονετικός. Είχε το χάρισμα αυτό. Αγαπούσε τα παιδιά και τα ζώα. Ο Σίλα μας δεν είναι έτσι. Αγαπάει μέχρι εκεί που μπορεί. Και δεν μπορεί όπως το προηγούμενο σκυλί μας. Έτσι είναι και οι άνθρωποι και όλα τα πλάσματα του κόσμου. Δεν είναι όλα ίδια. Άλλοι γεννιούνται με χαρίσματα όπως της υπομονής, της καλοσύνης, της μεγάλης καρδιάς. Άλλοι είναι νευρικοί, ευερέθιστοι δεν έχουν υπομονή για πολλά πολλά. Αυτή την ύπαρξη όταν τη συναντήσεις στη ζωή σου θα πρέπει να το προσέχεις πολύ. Να είσαι επιφυλακτική μαζί του. Μην του απλώνεις τα απαλά χεράκια σου έτοιμα να βγάλεις την καρδιά σου και να του την χαρίσεις με χάρη. Μπορεί να απογοητευτείς. Γιατί απλά δεν θα ξέρει να αγαπά όπως εσύ. Πρέπει να είναι δίπλα του κάποιος που να του δείχνει συνέχεια ποιο είναι το καλό και ποιο το κακό. Αλλά αν τύχει και φύγει από κοντά του αυτός που του δείχνει το καλό και το καλό τότε όποιος είναι ο αδύναμος κρίκος θα την πληρώσει. Δεν είναι πως φταίει κανείς.

Βρέθηκαν λάθος σε λάθος στιγμή. Φέρε να φας το ψωμάκι σου και πιες την πορτοκαλάδα σου να γίνεις δυνατή»

« Ναι γιαγιά θα γίνω δυνατή. Θα είμαι πάντα δυνατή να μην με τρώνε οι άλλοι. Χαμογέλασε η γιαγιά με την κόρη.

« Στο εύχομαι μικρούλα μου. Μα να προσέχεις γιατί πάντα θα υπάρχει κάποιος πιο δυνατός από σένα».

Μάνα και κόρη κοιτούσαν την μικρούλα που έτρωγε με βουλιμία το φαγάκι της.

«Πότε ήσουν τόσο Ειρηνούλα μου και τώρα έχεις δικό σου παιδί!»

Έγιναν όλοι μια αγκαλιά. Διεκδικούσε και ο σκύλος λίγη αγάπη. Του την έδωσαν. Το κατανόησαν. Έπρεπε η ανθρώπινη φύση να φανεί ανώτερη.